

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 10

แล้วแม่สาวที่มีตำหนิบนใบหน้า ก็ได้ก้าวเข้ามาในอาณาบริเวณ ซึ่งเป็นที่อยู่ของฟ้ารุ่ง สนามกว้างปลูกประดับต้นไม้ใหญ่น้อยนานาๆ ต้นไม้ใหญ่ทุกต้นปรากฏเสาค้ำรอบลำต้นเพราะถูกนำมาปลูกโดยการขุดย้ายมาทิ้งราก อาคารหรือตึ้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า สีสนสดใสสวยงาม สะอาดสะอาดเพราะเพิ่งปลูกเสร็จในเวลาไม่ถึงปี

เมื่อส่งจูใจและฤดีที่มูลนิธิ ฟ้ารุ่งบอกจูใจว่า

“จูใจช่วยเรียนแม่สาวด้วยว่าฉันต้องการให้กายไปช่วยงาน จะพาไปพักที่บ้านสักระยะหนึ่ง แล้วฉันจะโทรศัพท์มาคุยทีหลัง”

ในระหว่างที่นั่งมาในรถ แม่สาวโทรศัพท์มาต่อว่า กายได้ยินเสียงอ่อนๆ ของฟ้ารุ่งพยายามอธิบายอยู่นาน

“ที่บ้านไม่มีใคร พี่ฟ้ารู้สึกดีที่มีกายอยู่ด้วย...”

เธอเอียงร่างหันหนีไปกระซิบพูด “แม่สาวไม่ต้องเป็นห่วง พี่ฟ้าแก่กว่ากายเกือบสิบปี ไม่เสียรู้เด็กง่ายๆ หรอก... ได้ค่ะ ถ้ามีปัญหอะไรพี่ฟ้าจะรีบรายงานแม่สาว...”

เธอเก็บโทรศัพท์ ครั้นเห็นสีหน้าเหมือนรู้สึกสะเทือนใจของอีกฝ่ายก็รีบปลอบ

“แม่สาวห่วงกาย อยากให้อยู่ช่วยงานที่มูลนิธิมากกว่า”

กายพูดว่า “แม่สาวไม่ยากให้กายมา คงไม่ใช่เพราะว่าห่วงกายหรอก แต่เป็นห่วงเจ้านายมากกว่า แม่สาวไม่ไว้ใจกาย...”

ฟ้ารุ่งแตะหลังมือสีอ่อน “แม่สาวคิดมากและไม่เข้าใจเรากายอย่าห่วงเลย ฉันอยากให้กายอยู่ด้วย”

เมื่อรถจอดให้ผู้โดยสารก้าวลง กายมัวแต่หันมองไปรอบๆ จนฟ้ารุ่งต้องเป็นฝ่ายจับข้อมือที่แข็งแรงกว่าให้ก้าวเดิน หญิงสาวจ้องมองเรือนหลังเล็กไม่วางตาจนฟ้ารุ่งแปลกใจ บอกเล่าเสียงอ่อน

“ฉันเคยอยู่ที่เรือนนั้น ตอนนี้เป็นที่ทำงานของพี่ณาท”

“เทพฤทิเกลียดที่นั่น...” คำพูดนั้นทำให้ฟ้ารุ่งต้องหันมามองด้วยสีหน้าที่ปรากฏความโศกศัลย์

“ใครบอกกาย”

“จะใครเสียอีก” เธอทำที่หันไปค้อนลมเหมือนมีใครยืนอยู่ที่นั่นพูดว่า “เทพไม่ชอบก็แล้วแต่ แต่ว่ากายชอบ” แล้วหันกลับมายิ้มกว้าง

ฟ้ารุ่งถอนใจกับคำพูดและท่าทีที่มักทำให้เธอหงุดหงิด “กายจะเข้าไปดูข้างในก็ได้ แต่ต้องไม่ไปยุ่งกับงานของพี่ณาทนะ บางทีเขาก็เผลอวางเอกสารทิ้งไว้บนโต๊ะ”

“กายเข้าไปดูได้หรือคะ กายจะเข้าไปทำความสะอาดให้คะ”

“ได้ซิ แต่ว่าตอนนี้เราไปอาบน้ำ หาเสื้อผ้าเปลี่ยนให้สะอาดกันก่อนเถอะ ล้มลุกคลุกคลานอยู่บนพื้นห้องน้ำโรงพยาบาลตั้งเป็นนาน”

“กายจะทายาแก้พิษฆ่าให้เจ้านายด้วยคะ”

บริวารในบ้านซึ่งมีสาวใช้สามคนและชายคนทำสวนหนึ่งคนซุบซิบถึงนางสาวกายที่นายหญิงพามาอยู่ด้วยอย่างไม่ใคร่ไว้วางใจนัก คำที่ไบหน้าเธอมีตำหนิสะดุดตาทั้งยังทำท่าที่แปลกพิกล ประเดี๋ยวก็หันไบหน้าด้านสวยใสให้ยลจนเพลิน แต่แล้วจู่ๆ ก็หันด้านที่มีรอยแผลเป็นน่าเกลียดมาหยอกเข้าให้ตกใจกันเล่นเมื่อถูกพามาแนะนำตัว แต่ท่าที่นายหญิงไม่ถือสา กลับให้ความไว้วางใจราวกับสนิทสนมกันมานาน จุงแม่สาวประหลาดขึ้นชั้นบนไปยังห้องนอน หลังจากที่สั่งให้สาวใช้ทำความสะอาดห้องว่างข้างล่างซึ่งใช้เก็บข้าวของบางอย่างอยู่

“อะไรย้ายไปเก็บที่อื่นได้ก็ย้ายออกไป ของที่เหลือก็เก็บแอบเข้าไว้ข้างหนึ่งแล้วเช็ดฝุ่นกวาดถูให้สะอาด ถ้าวันนี้ทำไม่เสร็จก็ไม่เป็นไรจะให้กายนอนที่ห้องเด็กเล่นไปก่อน”

ฟ้ารุ่งยกเสื้อคลุมผ้าขนหนูหนาให้กายชุดหนึ่ง หญิงสาวทั้งสองแยกกันอาบน้ำสระผมแล้วสวมเสื้อคลุมไว้ ฟ้ารุ่งยอมให้แม่สาวสำรวจเนื้อตัวทายาแก้พิษฆ่าให้อย่างไว้วางใจ

เมื่อเสร็จเธอก็พูดว่า “ฉันจะทายาแก้พิษฆ่าให้กายบ้าง”

“อึ้ยไม่ต้องหรอก กายเคยเจ็บเคยตายมาแล้ว แต่ฉันนิดหน่อยไม่ได้รู้สึกอะไรเลย”

“ฉันเห็นผู้หญิงคนนั้นทั้งทุบทั้งกัดทั้งข่วน ตอนที่กายลือคอกเขา ลงไปนอน ฉันมัวแต่ตกใจลืมถามไปเลยว่ากายเจ็บหรือเปล่า มาให้ฉันดูซิว่าเป็นยังไงบ้าง”

แม่สาวยอมให้ฟ้ารุ่งรัดแขนเสื้อกว้างขึ้นและเปิดเสื้อคลุมสำรวจมีร่องรอยพิษฆ่าและรอยขีดข่วนที่ฟ้ารุ่งทายาให้พาลางกล่าวชม

“ผิวสวยมากนะ รู้ตัวไหม”

กายน้ำตาซึม นิ่งนิ่งจนฟ้ารุ่งสะดุดใจ

“เจ็บตรงไหนหรือ”

“เปล่า แต่ว่าไม่เคยมีใครสนใจว่ากายเจ็บตรงไหนมานานแล้วเมื่อตอนเล็กๆ มีแม่มาลี้ยงกับพี่แมน แต่ว่าตอนนี้...” น้ำเสียงเธอขาดหาย น้ำตาซึมวาบ

“พี่เขาก็รักกายนะ”

“ก็คงยังรักอยู่บ้างหรอก” เธอพึมพำ

“เขาไม่เข้าใจกายใช้ไหม”

“ไม่เข้าใจไม่ใช่ปัญหาใหญ่...”

“ถ้าอย่างนั้นปัญหาใหญ่คืออะไร”

“กรรมเก่ายังไม่ทันได้ชดใช้ก็จะสร้างกรรมใหม่กันอีก ยิ่งกายพยายามขวาง พวกเขาก็ยิ่งเกลียด... ช่วงหัวพวกเขาก็แล้วกัน”

เป็นคำพูดที่ฟ้ารุ่งไม่เข้าใจตามเคย

ฟ้ารุ่งหาชุดหลวมเรียบๆ ให้กายสวมใส่ มันดีงพอดีสำหรับแม่สาว “ใส่ไปก่อน แล้วค่อยไปหาซื้อชุดใหม่กัน” ร่างสวยที่สมส่วนทำให้เธอนึกถึงวัยเยาว์ที่เธอยังสดใสแข็งแรง แอบถอนใจ

“อย่าห่วงเลย เจ้านายจะกลับอ้วนท้วนแข็งแรงได้อีก”

สาวน้อยพูดเหมือนอ่านความคิดได้ แม่ชาวเคยเตือนแล้วว่า “...กายมันเก่งจิตวิทยา มันช่างสังเกต ชอบเดาชอบพูดดักให้เรางงแล้วแอบอ้างว่าเทพบอก...” จึงไม่แปลกใจ

“จริงหรือ กายช่วยได้ใช่ไหม...”

“คอยดูไปซี”

ฟ้ารุ่งไม่ได้เชื่อถือคำพูดนั้น แต่ว่ากายก็ทำให้แปลกใจได้อย่างต่อเนื่อง เธอตามฟ้ารุ่งเข้าครัวจัดอาหารว่างเตรียมไว้สำหรับลูกชายที่กำลังจะกลับจากโรงเรียนขณะที่สาวใช้กำลังย้ายข้าวของจัดห้องพักให้จู่ๆ ก็บอกฟ้ารุ่งว่า “วันนี้เจ้านายเตรียมของว่างให้เยอะหน้อยดีกว่าเมื่อเด็กๆ ที่มากับรถจะลงมาวิ่งเล่นที่สนามด้วย”

“คงไม่ต้องหรอก เด็กๆ ไม่เคยลงจากรถเลย แค่ส่งน้องฉายแล้วก็ไป”

“เตรียมเผื่อไว้แค้นมเหินกับคุกกี้ก็ได้” เธอไม่ยอมแพ้

แล้วรถตู้ที่มาส่งนักเรียนก็เกิดยางแบนอยู่ตรงหน้าบ้าน เด็กๆ ที่อยู่บนรถรวมทั้งพ่อเอกหนูเอม ก็วิ่งลงมาวิ่งเล่นรอบเปลี่ยนยางที่สนาม ฟ้ารุ่งโทรศัพท์บอกพี่สาวพลางจ้องมองกายที่ถือถาดขนมยิ้มกว้างออกมาต้อนรับอย่างพิศวง เมื่อครู่ก่อน แม่สาวก็เข้าจับจูงลูกฉายในหมู่เด็กๆ ด้วยใบหน้าระบายยิ้มยินดี “ลูกฉาย.. เจ้าชายน้อย.. ยิ่งโตยิ่งหล่อเหมือนคุณอาไม่ผิดเลย”

ทั้งๆ ที่มีเด็กชายวัยใกล้เคียงอยู่ด้วยกันถึงสามคน..!

เธอเล่นกับเด็กๆ ไม่มีใครกลัวแผลเป็นบนใบหน้าเธอ

รถโรงเรียนพาเด็กๆ จากไป ลูกฉายตั้งใจฟังเสียงคนใหม่เรียกหาตลอดเวลา ผลัดกันนำผลัดกันตาม ตลอดบ่ายถึงค่ำ จนสาวใช้ไม่สบายใจ ทั้งเมื่อถึงเวลาที่ฟ้ารุ่งพาลูกเข้านอน เสียงใสๆ ก็ครวญเพลง You are the sunshine of my life อยู่ไม่ไกล ทำให้หัวใจฟ้ารุ่งกระตุกวาบเหลียวมอง

เธอเดินมาถาม “ทำไมกายร้องเพลงนั้น....”

คำตอบทำให้เธอต้องน้ำตาซึม

“กายได้ยินเสียงเทพภูริร้องเพลงนั้น มันดังอยู่ในหัวของกาย...”

คืนนั้นฟ้ารุ่งอ่อนเพลียกับเรื่องหนักๆ ตั้งแต่กลางวัน แล้วยังถูกกระตุ้นเตือนให้หันไหวศรัทธาหมอง นอนกอดลูกหลับไปก่อน ส่วนกายเห็นสาวใช้จัดที่วางในห้องชั้นล่างให้แล้วแต่ก็ยังทำความสะอาดค้างอยู่ จึงถามหาอุปกรณ์แล้วทำงานต่อเอง ดึกแล้วเมื่อเธออาบน้ำสระผมอีกครั้งด้วยสบู่แชมพูและโลชั่นทาผิวที่ฟ้ารุ่งจัดให้ พูดว่า “กายผิวสวยต้องเริ่มบำรุงหน่อยละ...”

เธอสวมเสื้อคลุมอาบน้ำตัวฟูหนา คลุมผ้าขนหนูไว้บนศีรษะ เสื้อผ้าที่ฟ้ารุ่งให้เป็นกระโปรงสวยเกินกว่าจะใช้ใส่นอน เธอจึงตั้งใจที่จะนอนในชุดเสื้อคลุมอาบน้ำตัวใหญ่ยาวนี้

ฟ้ารุ่งจัดให้เธอนอนในห้องที่วางเครื่องเล่นและของเล่นของเด็กๆ แต่เธอกลับถือหมอนและเบาะนอนเด็กลงบันไดมายังห้องที่เพิ่งทำความสะอาดเสร็จ เธอเปิดหน้าต่างรับอากาศแล้วเห็นส่วนของบ้านน้อยที่ปิดไฟมืด เธอจ้องมอง รู้สึกสนใจมาแต่แรกและฟ้ารุ่งก็ได้อนุญาตแล้วหากเธออยากเข้าไปดูข้างใน เธออดใจไม่ได้ แทรกกายผ่านประตูเรือนใหญ่อย่างแผ่วเบาก้าวไปตามทางเดินที่เชื่อมต่อกันแล้วหมุนลูกบิดเปิดประตูเข้าไปเดินสำรวจอย่างซุกซน

บ้านน้อยที่เทพภูริเคยเกลียด รังรักของฟ้ารุ่งและกณาท...

ตอนนี้มันกลายเป็นที่พักและที่ทำงานของกณาทไปแล้ว กายไล่สำรวจสวิทช์ไฟแล้วเปิดไว้เฉพาะไฟสลัวดวงเล็ก ประกายตาเธอวาววาม ลูบคลำโต๊ะเก้าอี้ด้วยสีหน้าระบายยิ้มพลางนึกถึงหนุ่มใหญ่ร่างสูงลำสันแข็งแรงที่มีใบหน้าเคร่งขรึมที่พาเธอออกจากรถขึ้นจากน้ำ และทุ่มเทกายใจปฏิบัติการณ์ลมหายใจให้กับร่างที่ไร้วิญญาณของเธอ

เธอเห็นเขา...และเห็นทุกอย่างเหมือนดั่งยืนมองอยู่ใกล้หมู่ผู้คน... ไม่ใช่ด้วยสายตาจากดวงตาคู่สวยนี้ แต่ก็เป็นกรเห็นที่ชัดเจน เท่าๆ กับที่เธอเห็นร่างงามที่มีรัศมีเรืองรองของชายหนุ่มที่มาปรากฏเคียงข้าง... ชายหนุ่มเจ้าของภาพใหญ่หนึ่งในสามภาพบนฝาผนัง... ผู้ซึ่งเธอมักพบเมื่อผลอหลับที่ห้องสมุดของมูลนิธิภูริวัฒนา..!

เทพภูริ...!

การมาของเขาในครั้งแรกก็กลางเดือน แต่ต่อมาก็ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่เธอได้อ่านทุกอย่างที่ค้นหาได้เกี่ยวกับตัวเขา ซึ่งผู้หญิงบอบช้ำหัวใจสลายสองคนได้ให้สัมภาษณ์บ้าง บันทึกไว้ตรงนั้นตรงนี้บ้าง... บทความ ชั่ว และบันทึกที่เจ้าตัวผู้บันทึกเองได้ลืมนไปแล้วว่ามีอยู่ที่ตรงไหนและไม่มีใครหาพบ แต่เธอกลับเข้าถึงได้และได้อ่านทุกคำคืน

เมื่ออยู่ตามลำพังในห้องสมุดหลังจากเสร็จการทำงานประจำวัน ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่อยู่กับแม่ขาวอร....

เธอเปิดประตูห้องนอน เห็นเตียงนอนใหญ่ลาดปูที่นอนตั้งอยู่ในความมืดสลัว ลังเลที่จะเดินเข้าไป แต่ในที่สุดก็นั่งลงที่ริมเตียง ลูบไล้ไปมาแล้วอดใจไม่ได้ที่จะทอดกายลงแนบแก้มกับที่นอนที่คล้ายมีกลิ่นหอมอ่อนแปลกๆ หลับตายิ้มพริ้มเพรา เขากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหนสักแห่ง เธอตั้งใจที่จะค้นหาแต่ก็เห็นเพียงเงาที่ลางเลื่อนในความมืด เธอเองก็เหน็ดเหนื่อยทั้งวันจึงเผลอหลับไป.....

เป็นเรื่องปกติที่กณาทจะใช้เวลาชลุกอยู่ที่เรือนหลังเล็กที่เขามีส่วนจ่ายเงินซื้อและดูแลหลังนี้ แทนที่จะพอใจอาคารหลังใหญ่ที่ถูกสร้างขึ้นด้วยเงินมรดกของภุริ มันกลายเป็นที่พักผ่อนและที่ทำงานส่วนตัวของเขาไป เพราะฟ้ารุ่งแทบไม่มีเวลาได้ย่างกรายเข้ามา ดึกคืนนั้นเขาแปลกใจ ที่เห็นแสงไฟหรือสลัวจากห้องกลางของเรือนหลังนี้ จึงเปิดประตูอย่างแผ่วเบา เดินเข้าไปดู ก็เห็นร่างของหญิงสาวนอนตะแคงหันหลังให้อยู่ในความมืดบนเตียง

ใบหน้าทีเคร่งขริมอ่อนลง ยิ้มบางๆ นั่งลงข้างๆ เขาทิ้งกายลงบนศอกข้างหนึ่ง โอบกอดเธอไว้ด้วยแขนอีกข้างหนึ่งแล้วจุ่มพิตที่ศีรษะที่มีผ้าขนหนูคลุมทับ

ร่างนั้นสะดุ้งผวาตื่นส่งเสียงอุทานเบาๆ ไม่ยอมหันมาหาตามแรงดึง กลับงอตัวพลิกหนียึดผ้าไว้แน่น แม่ชายหนุ่มพุดลอบอ่อนโยน “ฟ้ามานอนตรงนี้ทำไม คิดถึง เป็นห่วงพี่ไซ้ใหม่ พี่ขอโทษ แต่ว่าเพิ่งเสร็จงานจริงๆ พี่คิดถึงฟ้า...”

แขนที่อบอุ่นกอดกระชับ พยายามดึงให้เธอหันมา แต่เธอกลับขึ้นตัวไว้อย่างเต็มที่ ทั้งเมื่อเขายื่นหน้าเข้าจุ่มพิตเธอก็ซุกหน้าลงกับที่นอนพลิกหนี ยึดเสื้อคลุมตัวหนาและผ้าคลุมใบหน้าไว้แน่น

กณาทหัวเราะเบาๆ กับท่าทีที่เหมือนมีแรงแอนนั้น

“พี่มอมแมมกลับมา ขอไปอาบน้ำก่อนก็แล้วกัน หวังว่าฟ้าจะอารมณ์ดีขึ้นหายโกรธพี่นะ พี่รักฟ้า รอพี่ประเดี๋ยวเดี๋ยวนะ ที่รัก”

เธอพยักหน้าเร็วๆ หลายครั้ง

“หรือว่าจะไปอาบน้ำด้วยกัน”

ร่างนั้นสั่นหน้าอย่างจริงจังในทันที

เขาหัวเราะ ประทับจุ่มพิตใบหน้าทีซ่อนอยู่ใต้ผ้าขนหนูก่อนจะลุกจากไป ขณะเมื่อเปิดฝักบัวน้ำอุ่นก็ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูบ้านค่อนข้างแรง... เธออาจจะโกรธที่เขาหายไปหลายวันโดยไม่ส่งข่าว แต่ก็คงคิดถึงและห่วงใยเขาไม่น้อย จึงได้มานอนอยู่คนเดียวมืดๆ ที่นี้

กณาทออกจากห้องน้ำไม่พบใครที่เตียง จึงเดินตามเข้าไปในตึกใหญ่ ขึ้นบันไดไปยังห้องนอน เห็นฟ้ารุ่งนอนหลับตา กอดลูกฉายอยู่ในความมืด เขาลงนอนข้างๆ กอดและจูบเธอ ฟ้ารุ่งทำท่าเหมือนเพิ่งตื่น อุทานตกใจแปลกใจกับการมาของเขา และครั้งนี้ก็ไม่ได้ซัดซิ่นยอมให้กอดจูบตอบรับความคิดถึงคะนึงหา ทั้งเมื่อเขาซักชวนจับจูงเธอก็ลุกเดินตามไปยังอีกห้องหนึ่งซึ่งตั้งเตียงของเขา ทำหน้าที่ของภรรยาที่รักคิดถึงสามีอย่างกลมกลืน

ร่างทั้งสองนอนตะแคงมองกัน ชายหนุ่มจับมือบางไว้ พุดยิ้มๆ “นึกว่าฟ้าโกรธที่พี่หายไปหลายวัน พี่ไซ้โทรศัพท์ไม่ได้เลยเพราะว่าเป็นงานลับ ต้องเก็บโทรศัพท์ไว้ที่ทำงานไม่ได้เอาติดตัวไปด้วย”

หญิงสาวตอบเสียงอ่อน “ฟ้าจะโกรธได้ยังไงคะ ก็พี่ณาทไปทำงานแท้ๆ แต่ว่าฟ้าเป็นห่วงต่างหาก”

“เป็นห่วงและคิดถึงด้วยไซ้ใหม่...”

“คิดถึงซิคะ”

“คิดถึงมากจนต้องไปนอนที่เรือนเล็กหรือ บอกพี่ซิว่าฟ้าไปนอนที่นั่นบ่อยๆ หรือเปล่า ไม่กลัวลูกฉายตื่นไม่พบแม่แล้วจะตกใจหรือจะ”

“ฟ้าไม่ได้ไปนอนที่เรือนเล็กสักหน่อย นอนอยู่กับลูกที่ห้องตั้งแต่ค่ำแล้ว”

“หือ ก็เมื่อไหร่...” เขาถามยิ้มๆ “ไม่ใช่ฟ้าหรือที่อยู่ที่นี่”

คำตอบทำให้เขาชะงัก “อ้อ คงเป็นกายนั้นเอง”

เธอรีบอธิบายเมื่อเห็นสีหน้าของเขา “คือว่าฟ้ารับเด็กมาอยู่ด้วยคนหนึ่งคะ พี่ณาทคงแปลกใจมากถ้าเห็นว่าเป็นใคร แต่ว่าฟ้ามีคำอธิบายนะคะ เด็กคนนี้พิเศษกว่าคนอื่นจริงๆ เธอทำให้ฟ้ารู้สึกดีและผูกพัน และ... เออ... เธอช่วยฟ้าจากคนบ้าที่มาทำร้ายด้วย”

เขารู้สึกไม่สบายใจ “อย่างนั้นเทียวหรือ คงเป็นเด็กที่ทำงานที่พี่รู้จักไซ้ใหม่ ฟ้าถึงบอกว่าพี่คงแปลกใจมากถ้าเห็นว่าเป็นใคร”

“ไม่ใช่เด็กที่ทำงานหรอกคะ” เธอแว่วเสียงลูกร้องเรียกหาจึงพูดว่า “ลูกฉายร้องแล้ว เรากลับไปนอนกับลูกกันก่อนดีกว่านะคะ”

ร่างโปร่งที่บอบบางลุกนำไปก่อนอย่างรวดเร็ว กณาทเดินตามเห็นเธอตรงเข้าห้องกอดกปลอบลูกจึงถอยออกมา คิดว่าเขาต้องรีบขอโทษปรับความเข้าใจกับแม่สาวลึกลับคนนั้น ที่ได้ล่วงเกินไปด้วยความเข้าใจผิด และต้องขอร้องเธอไว้ก่อนไม่ให้บอกฟ้ารุ่ง เพราะความอ่อนไหวอาจทำให้ฟ้ารุ่งคิดมากและรู้สึกต่อต้านเขาขึ้นมาได้

ชายหนุ่มเดินสำรวจห้องว่าง เมื่อไม่พบใครก็เดินลงมาข้างล่างพบว่าห้องว่างที่ไม่เคยปิดกลับติดลิ้นคข้างใน เขาลองขยับลูกบิดและเคาะประตู แต่ไม่มีการตอบรับ

เขาเดินกลับขึ้นห้อง นึกสงสัยว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร.....